

Det talte ord gælder

5.1 Budgetforlig og samarbejde med Københavns Kommune

Sent i går aftes vedtog Københavns Borgerrepræsentation næste års budget for 2024. I lang tid var der lagt op til massive besparelser på børne og ungdomsområdet i størrelsesordenen 250 mio. kr. Det ville have været en katastrofe for folkeskolen i København.

Vi har i KLF brugt mange timer på at forklare politikerne på Rådhuset, hvad konsekvenserne af de massive besparelser ville være for byens børn og for de ansatte. Det har været gældende, både når jeg har været i dialog med politikerne enkeltvis, når jeg har stået med KLF's fane ved Rådhusets trappe side om side med de andre faglige organisationer og forældrene, og når jeg har været i medierne både lokale og landsdækkende. Vores holdning har været klar. Vi kom meget bredt ud med vores budskab, da jeg sammen med de andre formænd i de 6 største byer rettede henvendelse til Christiansborg med en bekymring for folkeskolens økonomi frem mod forhandling af økonomiaftalen. Vores børne- og ungdomsborgmester, Jakob Næsager (C), bakkede tydeligt op om budskabet – stor tak for det.

Det budget, der blev vedtaget i går, er ikke så slemt, som vi i første omgang frygtede – men derfor er det stadig et budget, som vil have negative konsekvenser for vores område, og udvalget skal træffe nogle svære beslutninger om, hvor de vil finde besparelserne. Det er lykkedes at få tilført flere penge til det specialiserede område de næste tre år, det er godt, og jeg er glad for, at det lykkedes. Til gengæld fortsætter den ekstraordinære besparelse på 0,75 %, som blev gennemført i 2023, da man genåbnede budgettet, nu som en permanent besparelse. Det betyder, at der tages penge fra den almene undervisning i folkeskolen ved grønthøstermetoden med den ene hånd, mens man deler midler ud til det specialiserede område med den anden.

Jeg har sagt meget klart, at jeg forventer, at der bliver taget politisk ansvar for at finde de permanente besparelser, der rammer folkeskolen. Det er ikke i orden, at ansvaret for besparelserne skal placeres ude på skolerne lokalt. Det kan næsten lyde positivt, når forklaringen lyder, at det er os på skolerne, som bedst ved, hvor der kan findes de "nødvendige" besparelser. Vi skal naturligvis kvalificere politikernes beslutninger med vores faglige viden, men det er ikke os, der skal tage det politiske ansvar. Det skal politikerne selv, her skal vi stå fast.

Jeg er rigtig glad for det gode samarbejde, som vi har med Skolelederforeningen om budgettet i Københavns Kommune. Jeg oplever, at vi kan kvalificere hinandens synspunkter og stå stærkt sammen.

At tale så meget om frihed er meget oppe i tiden. Statsministeren gjorde det i sin nytårstale. Undervisningsminister, Mattias Tesfaye, gjorde det i sin tale ved Danmarks Lærerforenings kongres i forrige uge, og frihed bliver en vigtig del af det udspil for folkeskolen, som regeringen vil komme med i næste uge. Det var i hvert fald et gennemgående tema i statsministerens åbningstale i Folketinget i tirsdags.

Jeg går også ind for frihed. Hvem gør ikke det? Frihed for lærerne til at tilrettelægge undervisningen, så den passer til klassen og til den enkelte elev. Frihed til at bruge sin erfaring. Den professionelle frihed. Men jeg vil også sige det meget klart, at hvis det bare kommer til at handle om friheden til selv at finde de besparelser, som politikerne har vedtaget, så er vi ikke med.

Ministeren taler om udvalgte områder; PPR, antallet af eksamener, meritlæreruddannelse og nedslidte faglokaler. Herudover en slankning af læreplanerne – det er godt! Mere tid til de kreative og praktiske fag og en række anbefalinger i det, man kalder et ”kvalitetsprogram”, som indebærer markant færre centrale bindinger og dermed mere lokal frihed.

Hvordan bliver det grebet an i København? Vores erfaring er, for eksempel med de nationale test, at når de kommunale politikere søger Folketinget om dispensation til en fritagelse fra de nationale test, så gør en del af skolelederne de frivillige nationale test obligatoriske at gennemføre lokalt på skolerne. Det giver ikke mening. Vi står konstant i et krydspres mellem ønsker og intentioner fra Christiansborg og den kommunale virkelighed i København.

En øget lokal frihed vil kunne være medvirkende til en bedre folkeskole, men det kræver, at lærerne får et stort professionelt råderum, og at de nødvendige ressourcer følger med.

Vi må kræve af politikerne på Christiansborg, at de tager et ansvar for, at folkeskolen har muligheder og ressourcer til at løse opgaven. Lige nu ligger der 18 mia. kr. i Københavns pengekasse, som kommunen ikke kan bruge på grund af budgetloven. Det er ikke rimeligt, at vi lokalt skal finde besparelser på skolerne, mens statsministeren og finansministeren taler om, at penge ikke er noget problem. Dem har vi masser af. Endda, så der er mulighed for yderligere skattelettelser. Nej tak til skattelettelser. Kære Mette Frederiksen og Nicolai Wammen: Det er ikke i orden!

..

Jeg har været formand for KLF i snart to år nu. Min tilgang har hele tiden været at søge samarbejde til gavn for medlemmerne og deres muligheder for at løse opgaverne. Jeg har brugt min energi på at prøve at åbne døre, der før har været lukket. I en tro på, at vores modpart grundlæggende også er interesseret i at samarbejde. Det gælder alle steder. I forhold til politikerne. I forhold til skolelederne. I forhold til forældrene. I forhold til de andre faglige organisationer. Og selvfølgelig ikke mindst i forhold til arbejdsgiverne – først og fremmest Børne- og Ungdomsforvaltningen i Københavns Kommune.

Desværre må jeg nogle gange konstatere, at det ikke er blevet mødt med tilsvarende samarbejdsvilje fra vores forvaltning. Jeg har ikke altid været tilfreds med det, vi er blevet mødt med fra arbejdsgivernes side. Det er, som om især ledelsen i Børne- og Ungdomsforvaltningen holder fast i et fjendebillede af Københavns Lærerforening. Og det kan gøre samarbejdet vanskeligt. Jeg kunne ønske, at de tog en højere grad af ansvar for samarbejdet. Det er ikke nok, at de en gang imellem tilbyder os plads i en følgegruppe. Hvor vi kun får præsenteret de løsninger, som forvaltningen allerede har besluttet. Som det f.eks. har været tilfældet med ”Plads til forskellighed”, hvor vi har oplevet ikke at blive reelt inddraget. Det er ikke det, jeg forstår ved et godt samarbejde. Jeg ønsker mig et langt mere ligeværdigt samarbejde, hvor KLF bliver inddraget i højere grad og langt tidligere i forløbene, end hvad tilfældet er i dag.

Lad mig give et andet eksempel: Professionel kapital. Vi har igennem flere år igen og igen forsøgt dialogens vej for at få sat arbejdet med professionel kapital i gang, fordi vi tror, det vil være til gavn for medlemmernes mulighed for at løse deres opgaver til gavn for hele den københavnske folkeskole. Det er et af vores bud på at komme videre og løse nogle af de problemer, der er i folkeskolen. Vi er desværre ikke kommet videre. Det er som om, at ledelsen i forvaltningen har trådt vande og ikke har villet gå ind i et reelt samarbejde om løsninger på disse problemer.

Vi kommer i arbejdet med professionel kapital med et reelt bud på at kunne løse nogle af de udfordringer, skolerne står overfor. Men hvis ikke det skal være professionel kapital, hvad er så forvaltningens bud? Vi ønsker et godt og konstruktivt samarbejde, hvor man ikke holder hinanden hen. Vi har forsøgt med en konstruktiv, åben og velvillig samarbejdsstrategi, men vi kan ikke fortsat stå stille uden at komme videre – der er brug for forbedringer, der er brug for handling. Vi er bekymrede for lærernes og børnehaveklasseledernes arbejdsvilkår og arbejdsmiljø – og dermed for hele den københavnske folkeskole, hvis der ikke sker noget meget snart.

Jeg tror fortsat på, at samarbejde er vejen frem, hvis vi vil opnå varige og grundlæggende forbedringer, men jeg er blevet bekymret for, om vi muligvis ikke ser ens på, hvordan vi skaber en god folkeskole.

5.2 A20/A21 og OK24

Arbejdet med professionel kapital er også en del af arbejdet med A20 og A21. Det er beskrevet i aftalen. Hvis vi kunne arbejde målrettet med professionel kapital, ville det kunne slå døre ind mange steder, hvor A20 aldrig rigtig har virket efter hensigten. Måske vil vi kunne vende den kommunale styringskæde og skabe et rum, hvor lærerne har indflydelse på skolens virke – til glæde for alle parter.

Der er mange skoler, hvor man allerede nu udnytter mulighederne i aftalen. Der er mange steder, hvor aftalen fungerer rigtig godt til gavn for både lærerne og skolen. Men der er også steder, hvor samarbejdet slet ikke fungerer, og hvor aftalen aldrig har foldet sig ud. Og her savner vi også en arbejdsgiver, der tager sin del af ansvaret for aftalen.

Det viser sig gang på gang, at vi ikke kan skabe enighed og klare rammer for, hvordan skolerne skal arbejde. Vi oplever, at det er svært at få ledelsen i forvaltningen til at indgå i et reelt samarbejde om at få det til at fungere. Det er oftest KLF og TR på skolerne, der skal drive samarbejdet frem. Men samarbejde kræver to parter. Vi savner viljen og engagementet. Der er faktisk indgået en fælles aftale mellem parterne, og derfor bør der være lige meget opmærksomhed fra begge sider til at få aftalen til at fungere.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg helst så en ressourcebindende arbejdstidsaftale. Og meget gerne en aftale, hvor der er sat estimeret tid på alle opgaver. Det praktiseres på en del skoler i København. Der er udelukkende positive erfaringer ved, at alle opgaver er angivet med estimeret tid. Jeg talte for nylig med en TR på en af de skoler, som kunne fortælle, at det reelt betød, at der nu var overskud til at tale om alt muligt andet end tid resten af skoleåret. Det giver mulighed for at tale om opgavernes indhold og kompleksitet. Det er dermed muligt med en god og grundig forventningsafstemning forud for skoleårets start mellem skoleleder og lærer. Er det ikke præcis det, vores arbejdsgiver efterspørger?

Jeg går ind for, at vi får lavet aftaler, hvor der er sat estimeret tid og gode beskrivelser på alle opgaverne. Det er en af de ting, som ville gøre det attraktivt at være lærer i København. Vi ville kunne sige til de nyuddannede lærere i hele hovedstadsområdet: Kom til København. Her er der overblik og gennemsigtighed! Og ved I hvad? At sætte estimeret tid på alle opgaver vil koste nul kroner for kommunen. Hvad venter vi på?

..

Vi er altså i en situation, hvor A20 – aftalen mellem os og arbejdsgiverne – på mange arbejdspladser fungerer efter hensigten og hjælper med til at skabe overblik og sammenhæng mellem tid og opgaver. Men hvor der på mange andre arbejdspladser ikke er fremskridt eller et ordentligt samarbejde mellem parterne for at få tingene til at fungere. Her vil jeg gerne understrege, at der er behov for at tage fælles ansvar. Det er vigtigt, at vi står sammen om aftalen – KLF og forvaltningen. Vi skal svare det samme og gerne sammen, når vi møder spørgsmål eller skal understøtte arbejdet på skolerne. Det er et problem for vores tillidsrepræsentanter, at der kommer forskellige udmeldinger – og jeg håber, at der i det kommende år kommer mere retning på det samarbejde. Det vil være til kæmpe gavn for folkeskolen i København.

Og så er det vigtigt for mig at sige: I KLF er vi et fællesskab. Vi er ikke tilfredse med, at nogle ting lykkes nogle steder – mens der andre steder ikke sker noget. Vi skal have alle med. Vi skal have løftet alle kolleger. Og vi skal have A20 og A21 til at fungere på alle arbejdspladser. Det vil vi følge tæt.

..

Fællesskab er også det, der driver os i det store fagforeningsfællesskab - i fagbevægelsen. Og det er og skal være det princip, som binder os sammen også på tværs af faggrænserne, når der skal forhandles nye overenskomster for hele den offentlige sektor til næste år.

På Danmarks Lærerforenings kongres havde vi en god og konstruktiv debat om, hvad det er for krav, vi skal møde op til forhandlingerne med på vegne af vores medlemmer. Det havde vi på baggrund af en lang række møder over hele landet – også her i København – hvor alle medlemmer har haft mulighed for at give deres holdninger til kende. Tak til alle her, som har deltaget i det arbejde. Og ikke overraskende bliver det løn, som står øverst på vores ønskeliste. De seneste års høje inflation har udhulet vores realløn, og det skal vi have gjort noget ved. Vores medlemmer skal ikke opleve at tabe købekraft. Kompetenceudvikling er også taget med videre som et overenskomstkra.

I indsamlingen af kravene i Københavns Lærerforening kom der også mange andre emner frem, hvor medlemmerne har ønsker til forbedringer. Det hele er samlet sammen, og vi arbejder nu videre i bestyrelsens temagrupper, MED-systemet og alle andre steder, hvor der er mulighed for at få indflydelse på vores arbejdsforhold.

Overordnet ser de kommende overenskomstforhandlinger vanskelige ud. Der er oparbejdet både frustration og vrede i mange faggrupper og af mange forskellige grunde – som ikke altid kun handler om løn. Det bliver en balancegang, hvis vi skal få enderne til at mødes og holde sammen på forhandlingsfællesskabet.

Her er regeringen så kommet på banen og har erklæret sig parat til at finansiere et ekstra lønløft til fire udvalgte grupper. En farlig indblanding i den danske model her umiddelbart før forhandlingerne skal i gang. Og suppleret med udtalelser om, at det så måske alligevel ikke kun er netop de grupper, der skal tilgodeses. Eller at det skal være rekrutteringsudfordringer, som skal afgøre, hvem der skal have ekstra midler. Alt sammen udmeldinger, der nærmest er designet til at skabe splid og konflikter faggrupperne imellem.

Det kommer til at kræve is i maven og gensidig forståelse og solidaritet at holde fast i fællesskabet mellem de forskellige fagforbund undervejs i forløbet. Det skal vi være forberedt på, og jeg mener, at der skal gøres rigtig meget for at holde sammen på forhandlingsfællesskabet. Jeg tror ikke på, at der er nogen, som på sigt vil stå stærkere alene. En opsplittning af fællesskabet på nuværende tidspunkt vil svække den danske model.

5.3 KLF

Men fællesskab, det er heldigvis stadigvæk grundprincippet i fagbevægelsen. Jeg er stolt af den måde, vi udfolder fællesskabet på i Københavns Lærerforening – og jeg er stolt over at være formand her. Vi har et godt og stærkt fællesskab – og vi er fælles om at møde udfordringerne med den erfaring og overbevisning, at sammen kommer vi længst.

Tak til alle jer stærke TR'er, som hver dag på hver eneste arbejdsplads bruger tid og kræfter og kæmper for medlemmernes rettigheder. Det er jer, der holder hele vores forening oppe.

..

Vi har rigtig mange TR'er, som har været med længe, og som er erfarne og aktive i forhold til vores fælles arbejde i KLF. Men der kommer heldigvis også hele tiden nye TR'er til på vores arbejdspladser. Vi skal være gode til at tage imod nye TR'er, der påtager sig opgaven for kollegerne, og vi skal hjælpe med at dele vores viden og erfaringer. Vi skal sikre alle en plads i vores fællesskab.

Tillidsrepræsentanterne og deres funktion har vi i bestyrelsen besluttet skal være et fokus det kommende år. Derfor holder vi den 30. november TR-tema, der handler om det arbejde, som vi er i gang med i forhold til at skabe en sammenhængende organisation med fokus på at opbygge faglig og politisk styrke, der kan bruges til gavn for medlemmerne. Vi tager udgangspunkt i nogle af de input, der kom på sidste TR-møde, og der kommer et par interessante oplægsholdere, som fortæller om organisering og måder at opnå indflydelse på. Og så er der byvandring og fælles spisning efterfølgende. Det er vigtigt, at alle vores arbejdspladser er repræsenteret på temadagen.

Vi skal gøre, hvad vi kan for styrke sammenhængskraften i foreningen. Vi skal hele tiden spørge os selv, om vi gør det godt nok. Er vi bundet ordentligt sammen? Kan vi blive stærkere for alle medlemmer? For vi skal være en forening, man ikke kan komme udenom.

Det kræver, at vi hele tiden arbejder klogt for forbedringer af medlemmernes arbejdsforhold. Vi skal ikke lade os rive med af populistiske overskrifter eller SoMe's ekkokamre, for det holder ikke i længden, og det kan ikke skabe de ønskede politiske resultater. Det kræver derimod en vedvarende og målrettet indsats. Det er hårdt arbejde.

Vi har også markeret vores fællesskab i året, der er gået. Vi gjorde det ved et udsolgt arrangement på Arbejdersmuseet i marts, på 1. maj i Fælledparken, og til et brag af en fantastisk medlemsfest den 1. september i Amager Bio, hvor blandt andet Anders Bondo Christensen holdt tale, og Magtens Korridorer gav koncert. Alle tre gange for at fejre fællesskabet, vores profession og vores fagforening - og for at markere 10-året for lockouten.

Vi skal værne om fællesskabet, for det er udfordret fra mange sider. Samfundets fællesskab smuldrer. Vi oplever det i folkeskolen. Og vi kan se det i den faldende opbakning til fagbevægelsen – vores organisationsprocent her i KLF skal vi også holde et skarpt øje med, og det er nødvendigt, at vi får organiseret de ansatte, som lige nu ikke er medlemmer af vores forening. Ansatte, som får del i alle goderne, men ikke betaler til fællesskabet, det kan vi ikke acceptere, og de skal med i fællesskabet.

Og så skal vi hele tiden huske hinanden på, at fællesskabet i KLF omfatter andre og flere end lærere i den københavnske folkeskole. Også f.eks. børnehaveklasseledere, UU-vejledere eller undervisere på SOSU-skoler er med og har en forventning om, at vi varetager netop deres interesser. Og det handler ikke kun om, at vi er der formelt for at varetage deres faglige interesser. Det handler lige så meget om, at der er plads og åbenhed i vores fællesskab for andre faggrupper end folkeskolelærere. Det er med til at gøre vores forening stærkere.

Under overskriften "skulder ved skulder" er vi med til at støtte op om andre organisationers faglige kamp. Senest i forbindelse med at Brdr. Price har afvist at indgå overenskomst for de ansatte på deres restauranter. Jeg er faktisk blevet spurgt, hvorfor vi dog er med der som Københavns Lærerforening. Skal vi som lærere virkelig blande os i den konflikt? Ja, selvfølgelig skal vi da det! Vi støtter 3F i deres faglige kamp, fordi det også er vores kamp.

..

Vi støtter den danske model. Vi skal være der for de andre faggrupper, når de har brug for opbakning. Ligesom de vil være der for os. Det ved jeg, at de vil. Tænk bare på Sputnik og på den opbakning, vi fik dengang. Det er det, fællesskab handler om!

5.4 Demokrati, folkeskole, inklusion

I sidste uge kunne vi læse på forsiden af Politiken, at mere end en fjerdedel af udgifterne til folkeskolen på landsplan går til 6,5 procent af eleverne, der er i et specialtilbud. I 2012 vedtog politikerne en målsætning om, at andelen af elever i den almene undervisning skulle op fra 94 procent til 96 procent af det samlede elevtal. Folkeskolen skulle være mere rummelig, sagde man. Som vi alle ved, blev den målsætning droppet få år senere. I dag bliver 6,5 procent af eleverne så udskilt fra almenundervisningen - altså en højere andel, end før inklusionsloven blev vedtaget.

Jeg lagde ud med at fortælle om det budgetforlig, der blev vedtaget i går aftes på Rådhuset. Hvis nogen leder efter en forklaring på, hvorfor så mange elever ikke kan rummes i skolens fællesskab, kan man starte der. Vi bruger færre og færre penge på den almene undervisning for at finde finansiering til det specialiserede område. Med en mindre økonomi og færre ressourcer bliver det endnu sværere at rumme alle elever i de almene tilbud, og så får endnu flere brug for specialtilbud. Det er en ond spiral, som ingen vinder på. Der er kun et sted, man kan bremse de stigende udgifter til specialundervisning. Det er ved tidlige investeringer i almenskolen.

Vi må holde op med at se det som et lukket system, hvor specialområdet skulle "stjæle" ressourcer fra det almene område: Der er kun én folkeskole, og den er for alle børn. Alle børn har krav på det rette undervisningstilbud.

..

Folkeskolen er fællesskabets skole, vores vigtigste samfundsinstitution. De ressourcer, vi bruger på skolen, er en investering i fremtiden – ikke bare en udgiftspost på budgetterne. I skolen bliver mennesker til - fremtidens borgere i vores demokratiske samfund.

Folkeskolen skal danne og uddanne eleverne til at være aktive og demokratiske borgere i vores samfund. I skolen skal eleverne være medskabende og opleve en demokratisk hverdag, hvor der er mulighed for indflydelse på beslutninger. Altså en hverdag, hvor der er mulighed for at ytre sig, hvor der lyttes og responderes.

Men det giver ikke mening at tale om åndsfrihed, ligeværd og demokrati for eleverne, uden også at tale om det for lærerne. Det er to sider af samme sag. Det er umuligt at forestille sig, at lærerne kan undervise, skabe rammer og fremme demokrati, hvis de ikke selv oplever det. Skolen er et fællesskab.

Vi må holde fast i lærernes ret til at være kritiske. Demokrati på skolerne kræver lydhørhed fra ledelse og fra forvaltning. Vi skal kunne bruge vores ytringsfrihed med udgangspunkt i vores faglighed og stolthed over vores profession. Der er heldigvis mange skoler, hvor der er rum for samtale og refleksion. Hvor det er OK at ytre sig. Og hvor man i fællesskab kan se værdien i det. Men der er også skoler her i kommunen, hvor der ikke er plads eller legitimitet til at ytre sig om problemer. Vi skal som fagforening sikre, at det har alle ansatte i hele kommunen mulighed for.

Vi har heldigvis lærere i København, som gang på gang tager ordet i den offentlige debat. Det er med til at gøre en stor forskel for os alle. Tak til alle jer, som bidrager her. Det gør mig altid glad og stolt, når jeg ser lærere fra København på saglig og faglig vis fortælle om hverdagens udfordringer – men også om glæden ved at være lærer.

I KLF er vi meget optaget af debatten om demokrati i folkeskolen. Vi var tidligere i år med til at udgive bogen "Skolens demokratiske tilstand", som også var udgangspunkt for debatten på vores arrangement på Folkemødet på Bornholm. Det har været et omfattende arbejde, hvor tillidsrepræsentanternes arbejde med demokrati på sidste års TR-Tema har dannet grundlag for den videre indsats.

Jeg ved, at bogen allerede har været udgangspunkt for samtale på nogle skoler i København. På Nørrebro Park Skole f.eks. har lærerne stået for at facilitere den demokratiske samtale om pædagogik og didaktik. Lærerne var efterfølgende grebet af begejstring og engagement. De havde virkelig sat deres faglighed i spil.

Jeg håber, at vores arbejde med dette tema i Københavns Lærerforening vil inspirere lærere ikke blot i København, men i hele landet, til at tage ordet og udvikle og forny demokratiet i skolen. Det er vigtigt.

Den 17.-18. november inviterer vi til medlemsweekend, hvor temaet er "Skolens demokratiske tilstand". Med hjælp fra nogle gode oplægsholdere vil vi drøfte skolens demokratiske opgave, og hvordan vi som lærere omsætter formålsparagraffen til hverdagens undervisning. Undervisningsminister, Mattias Tesfaye, lægger vejen forbi lørdag formiddag og deltager i debatten. Jeg håber, at mange vil deltage.

Lærergerningen er verdens vigtigste og mest betydningsfulde job. I går var det Lærerens Dag. I over 100 lande fejres Lærerens Dag, hvor der bliver sat fokus på lærerens vitale rolle både som underviser og som medvirkende til at udvikle aktive medborgere i et moderne samfund. Og som den person, der kan gøre en afgørende forskel for den enkelte elev, der har betydning resten af livet.

Dygtige, engagerede og veluddannede lærere spiller en kæmpe rolle i bekæmpelsen af fattigdom, mere demokrati og lighed og demokratisk udvikling overalt i verden. Det gælder i Afrika, det gælder i Asien. Og det gælder såmænd også på Kildevældsskolen på Østerbro, som jeg besøgte i går i anledning af dagen. Det er en fælles viden, vi deler over hele verden: Den gode skole starter med den gode lærer.

Før sommerferien læste jeg om 15-årige Madina, der kom til Danmark med sin familie fra Afghanistan for halvandet år siden. Hun havde været elev på Bavnehøj Skole i Sydhavnen. Nu holdt hun tale på vegne af alle skolens dimitterende niendeklasser. Og hun takkede sine lærere for den frihed, hun har fået gennem deres undervisning.

For os, der færdes i folkeskolen, er den slags små og store mirakler selve grunden til at blive i lærerfaget. At se eleverne vokse og udvikle deres potentialer. Også selvom udgangspunktet og forudsætningerne kan være vanskelige. At opleve dem blive ikke bare til noget, men også til nogen. At hjælpe dem til at finde vej ikke bare i uddannelsessystemet, men i deres egne liv.

..

Vores budskab herfra til politikerne – både på Rådhuset og på Christiansborg – må være: Giv os friheden til at udøve vores profession. Og giv os rammer og ressourcer til at indfri samfundets store ambitioner for folkeskolen. Så skal vi nok levere miraklerne.

Jeg vil godt slutte denne beretning af med en opfordring til, at vi som lærere ranker ryggen og er stolte over vores arbejde og den kæmpe forskel, vi som faggruppe gør. For vores demokratiske samfund og for de elever, vi hver dag er med til at bringe videre i livet. Tusind tak for indsatsen, I er med til at gøre vores samfund til et bedre sted at være menneske. Og lad os så også, når det nu er en generalforsamling i KLF, være stolte af vores forening.

Tak for ordet.